

Beste mevrouw Bussemaker,

Ik ben een afhankelijk moedertje dat ‘teert op de zak van haar man.’ Althans, zo ziet u dat. Ik ben na de komst van kinderen namelijk minder gaan werken, en ja, jemig, ik heb zelfs een tijdje helemaal niet gewerkt, of eigenlijk, zoals u dat zou beoordelen: een periode genietsnut en geneuspeuterd op de bank. Omdat ik me even volledig wilde richten op de opvoeding van onze nakomelingen. Een schande! Vindt u. Ik zou me volgens u meer moeten ontwikkelen, meer moeten werken, meer carrière moeten maken, zodat ik na een eventuele scheiding minder snel in de bijstand terecht zal komen. Want dat kost de overheid geld.

Zal ik u eens wat zeggen? Ik moet helemaal niets. Niet van mijn man, niet van mezelf en dus al helemaal niet van u. Het enige wat ik moet is de rekeningen betalen, regelmatig de wc bezoeken en voldoende slapen. En oh ja, ik moet natuurlijk nog wel eventjes tussen neus en lippen door de kinderen grootbrengen. Ik zou het bijna nog vergeten! Tenminste als dat aan u zou liggen. Mevrouw Bussemaker, ik werk voornamelijk om te leven; ik leef niet om te werken. Misschien moet u zich gewoon nergens mee bemoeien als het gaat om de invulling van andermans leven. Ja, wellicht ben ik afhankelijk van mijn man en misschien, héél misschien is dat een beetje sneu. Maar weet u wat; andersom is hij ook afhankelijk van mij. Wat denkt u dat er gebeurt als ik morgen de

benen neem en de boel de boel laat? Dan kan hij niet naar zijn werk.

Volgens mij gaat u volledig voorbij aan het feit dat kinderen zorg nodig hebben. Dat ze naar school moeten en weer opgehaald moeten worden, dat hun luiers verschoond moeten worden en dat ze moeten eten en, nog veel belangrijker, dat ze aandacht nodig hebben, van hun ouders en/of opvoeders welteverstaan. Stel dat alle vaders en moeders carrière zouden maken, waar gaan hun kinderen dan allemaal heen? Moeten ze dan maar massaal naar de peperdure kinderdagverblijven (waar overigens op wordt bezuinigd) of moeten ze in groten getale met een sleutel om hun hals lopen?

Er zijn vrouwen, gezinnen, die dat gewoon niet willen. Die er bewust voor hebben gekozen dat er altijd iemand thuis is als hun nageslacht uit school komt. Een schande. Vindt u. Wat heeft het voor nut om als (alleenstaande) ouder te werken indien het merendeel van het inkomen direct wordt doorgesluisd naar het kinderdagverblijf? Dan kun je net zo goed zelf voor het kroost zorgen. En hoe onafhankelijk ben je nou helemaal als je voortdurend afhankelijk bent van kinderopvang?

Vroeger mocht je als moeder in principe niet aan het werk, want dat zou funest zijn voor het gezinsleven. Nu móeten we volgens uw redeneringen aan het werk, want anders is het funest voor de economie! We doen het kennelijk ook nooit goed. Emancipatie betekent in mijn ogen het recht en de vrijheid om zélf te kiezen hoe we ons leven invullen, met of zonder kinderen. Blijkbaar zijn we wat dat betreft weinig opgeschoten.

Natuurlijk kunnen vaders ook best wat minder werken en meer zorgen, opdat moeders wat minder hoeven te zorgen en meer kunnen werken. Maar in de meeste gevallen is het zo dat de man meer verdient dan de vrouw (ook voor dezelfde functie; dát is pas een schande!); dan lijkt het me niet meer dan logisch dat de vrouw na de komst van kinderen minder gaat werken, omdat dit voor het gezin financieel beter te behappen is.

Moeders teren te veel op de zak van hun man? Als gezin ben je volgens mij altijd afhankelijk van elkáár. Het mes snijdt immers aan twee kanten; ik kan thuis zijn omdat hij werkt, maar hij kan werken omdat ik thuis ben. En ik houd mijn handje niet op, integendeel. Niet bij de overheid én niet bij mijn man, want zijn geld is mijn geld en andersom. Bovendien: als ik per se op mijn eigen benen had willen blijven staan en van niemand afhankelijk had willen zijn, dan was ik überhaupt niet eens aan een relatie begonnen. Mogelijkerwijs is het zelfs zo dat sommige mannen teren op het improvisatietalent en de gezinszorg van hun vrouw. Tel daarbij op dat de meeste scheidingen worden aangevraagd door vrouwen, en je kunt wel stellen dat we wellicht helemaal niet meer zo afhankelijk zijn. En zijn we dat wel, dan niet alleen maar van onze vent, maar ook van werkgevers en opdrachtgevers. Immers, al heb je als moeder een fulltime baan; deze carrière kun je te allen tijde verliezen en vervolgens kom je jaren nergens meer aan de bak. Heb je alsnog een probleem. Zekerheid kan niemand ons garanderen, dat is een utopie, hoe je je leven ook probeert te besturen.

U kunt daarom redeneren en beargumenteren wat u wilt, maar ik zie het zo: kinderen opvoeden is de meest verantwoordelijke én zinvolle baan die er is, of die nu door

de moeder of de vader wordt uitgevoerd. En ik kan u verzekeren dat ik mij als moeder meer heb ontwikkeld dan met welke ‘topbaan’ dan ook.

Kinderen zijn onze toekomst, geen modeaccessoires die je af en toe uit de la kunt trekken. En belanden moeders na een scheiding dan inderdaad in de bijstand? Dan moet u dat maar zien als een goede investering in die toekomst. Ik garandeer u: dat betaalt zich vanzelf weer terug.